

1970 ՅԱՐԱՅԻ ՈՅ

ԲՈՒՄ

ՅԵՐԱՅՈՒՆԻ
ՆՈՒՆԻՐԱՅԻՆ

572
1970

ბიორბი წართალი

ყხარია ყყრცქვიცას,
ყხარიათ ციყყუნებს,—
გაზაფხული ბყჩქიდან
იის თვალით გვიყყრებს.

თეთრი ყვავილი და თეთრი კეკელი

პარკი ახალაინი

ლობესთან, მალალ ღეროზე, გაიშალა თეთრი, ლამაზი ყვავილი...

თეთრმა პეპელამ მაშინვე შენიშნა თეთრი ყვავილი და გაეშურა მისკენ, რამდენჯერმე შემოიფურინა და იქვე ღობეზე დაუდგა.

— მოდი გავფრინდეთ ერთად, — შესთავაზა პეპელამ ყვავილს.

— მე ფრენა არ ვიცი, — უბასუხა თეთრმა ყვავილმა.

— როგორ თუ არ იცი, ჩვენ ხომ ძალიან ვგავართ ერთმანეთს.

— ჰო, ჰო, ვგავართ ერთმანეთს... მაგრამ მე რატომღაც ფრენა არ შემიძლია.

— ეგ შეუძლებელია. შენ ცდები. წამოდი, წამოდი, ახლავე გავფრინდეთ.

— მე მართლა არასოდეს არ გავფრინებულარ.

— განა მუდამ ერთ ადგილას ხარ?

— ჰო...

— სტუმრად არასოდეს ყოფილხარ?

— არასოდეს. მე მიწაზე ღეროთი ვარ მიბმული.

— სისულელეს ნუ ამბობ. ნეტა რაში გჭირდება ეგ ღერო. შენ ოღონდ სცადე აფრენა და ნახავ, რა ადვილია.

— ჩემი აფრენა არ შეიძლება...

— დამიჯერე, დამიჯერე... ერთად გავფრინდეთ... ერთ ლამაზ მინდორზე წავიყვან.

— იმ ლამაზ მინდორზე შენ გაფრინდი, შემდეგ კვლავ ჩემთან მოფრინდი და მომიყვევი რასაც ნახავ...

— ო, არა, არა... შენ მხოლოდ სცადე აფრენა, ნახავ რა ადვილია.

თეთრმა ყვავილმა სცადა აფრენა, მოწყდა ღეროს და იქვე დაეცა.

პეპელამ რამდენჯერმე შემოიფურინა:

— მართლა არ სკონდნია ფრენა, — გაიფიქრა, ლობეს გადაუფრინა და თვალს მიეფარა.

ნახატები იმარი ქლიბაძისა

საქართველო
ბავშვებისათვის

113/6

საქართველო
ბავშვებისათვის

ვალოდია და ზატეა

6. გომალანვი

ნახატი ი. შანიშვილისა

ეს ძალიან დიდი ხნის წინათ მოხდა. ვალოდია უღლიანოვი მაშინ სულ პატარა იყო, ხუთი წლისა. ჯერ სკოლაშიც არ დადიოდა და წერა-კითხვა უკვე იცოდა, ქალაქის ბიბლიოთეკაშიც ხშირად ნახავდით.

• ბიბლიოთეკარი კარგად იცნობდა უღლიანოვის ოჯახს, ვალოდია ძალიან უყვარდა და წიგნებს რომ აძლევდა, არც მათი დახვევის შიში ჰქონდა და არც—დაკარგვის. აი, ასეთი იყო ვალოდია!

ვალოდია ბიბლიოთეკარის ნდობით მუდამ ამყოვბდა და წიგნებსაც ყოველთვის სუფთა-სა და მოვლილს აბარებდა.

აი, ახლაც ვალოდია ახალი წიგნებით გახარებული შინისკენ მიიქაროდა, რომ უტეც მებზობლის ბატებს გადააწყდა. ვალოდია და მებზობლის ბატები ერთმანეთს არ მტრობდნენ: ვალოდია თავისთვის დადიოდა ეზოში, ბატები თავისთვის.

მაგრამ ბატებს ჭუკები გაუჩნდათ და ისე გაანჩხლდნენ, ახლომახლო არავინ გაეცდებოდათ,— ენდე, ჭუკები არ მოგვტაცონო.

ახლაც ვალოდიას ხელში უცხო, ჭრელჭრელი რამე-რუმე რომ დანახეს, კისრები წაიყვლეყვლავეს. აბა, ბატებმა რა იცოდნენ, რომ ეს წიგნები იყო და მეტი არათფერი. ბატებმა ერთი დაისისინეს, უფრო დაიგრძელეს კისრები და ფრთებს ფართქუნით ვალოდია-სკენ გამოენთნენ...

რა ექნა ბიჭუნას! გაქცევა გვიან იყო, არა და, ხელში წიგნები ეჭირა, ძირს ხომ ვერ დაყრიდა! ვალოდიათ გულზე მიიხუტა ძვირფასი წიგნები, შიშმა გამებდა შებმატა, დაწვა მიწაზე და ფეხებით იგერიებდა ბატებს.

ამასობაში ვალოდიას უფროსი და, ანია, წამოეშველა.

ვალოდია ბატებმა ცოტა კი შეაკრთეს, მაგრამ მაინც გამარჯვებულის იერი ჰქონდა,— წიგნები არ დასვარა და ეს უხაროდა.

თარგმნა ლილა ქარაძე

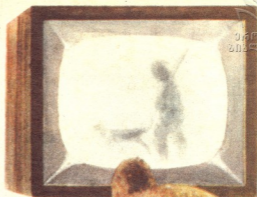

გაღვიძრავი

ლილი ნუშაძე ნახატი შაპავ ხაშიშვილისა

ერთხელ ქორბუდა ირემმა
ტელევიზორი იყიდა.
ესტუმრა ყველა ნადირი,—
მოუსხდნენ აქეთ-იქიდან.

ჩართეს, აინთო ეკრანი,
თითქოს მთელი ტყე ციმციმებს,
მუცელზე ხელი ეჭირათ,
იმდენ-იმდენი იცინეს.

ქართული
ბავშვებისათვის

სხვა გადაცემაც დაიწყო,—
აქეთ—ტყე, იქით—მწვერვალი...
ერთად გამოჩნდა ეკრანზე
მონადირე და მწვევარი.

იქით კურდღელი გაიქცა,
აქეთ—მელა და დათუნი,
და უპატრონოდ დატოვეს
ტელევიზორი ჩართული.

დაიას ზღაპარი

ოგია იოსელიანი

ნახატები ჯამალ ლომასი

სალამოს, როგორც კი დაჩიმ თავი ბაღიშზე დაღო, ბაჩომ მაშინვე დაიწყო:

იყო დაია და ძმა.

— მე და მანო? — იკითხა დაჩიმ.

— და-ძმა კი იყო და თუ გინდა, შენ და მანო იყავით. გულს ნუ გამიწყვადებთ, — წარბი შეიკრა ბაჩომ, — მაკადე!

დაჩიმ იცოდა, ბაჩო თუ გაჯავრდებოდა, არაფერსაც არ მოუყვებოდა, იფიქრა, უზღაპაროდ დამტოვებხო და სმენად იქცა.

— ჰო, იმას ვამბობდი, — განავრძო ბაჩომ, — ეს დაია ძმისთვის ჰკუთას კარგავდა. როცა დაჩი სანადიროდ წავიდოდა, მანოს სახლში დარღით გული უსკვებოდა: ჩემმა ძმამ არაფერი მოიწიოსო. დაბრუნება ისე გაუხარდებოდა, რომ დაჩის ეგონა, ჩემი დაია სულ ასე მზიარულ გუნებაზეყო.

ერთხელაც, დაჩის შეაგვიანდა. მანომ უტყადა, უცადა, ბოლოს როგორც იყო, ძმაც გამოჩინდა. ძალიან დაღლილი და მოწყენილი ჩანდა.

— რა იყო, რა დაგემართა, ძამია?

— რალა რა დამემართა, ვერა ხედავ, ხედცარიელი დავბრუნდი.

ნადირობდინ დაჩის ხედცარიელი დაბრუნება ჯერ არავის გაეგონა.

— რა იყო, ძმაო, შეუძლოდ ხომ არ იყავი? — გული კინალამ გადაუტრიალდა დაიას.

— მე რომ ნადირს ნიშანში ამოვიღებ, მისი საქმე წასულია.

— შენი დაია ნურც მოსწრებოდეს, რომ შენი ნასროლი ისარი მიზანს ასცდენოდეს.

— ჰოდა, ამ დღით უღრანი ტყის პირას ორი ირმის კვადს წავაწყვი. მიგეპარე და რას ვხედავ: დაცქვრიდა ყურები მქვე ღურ-ირემმა და ჩემსა და მსუქან ხარ-ირემს შუა ჩადგა. მოვბიდავ შეიღდს, დავუმოხნებ ისარს ქორბუდას, ეს მქვე მაშინვე დაცქვეტს ყურებს, აწრიადდება და მსუქანს ჩამოეფარება. ვიფიქრე, ეს მსუქანი რომ მომაკვდევინა, იმ სუსტს ცოტა ხორცი დაეგება, გასუქდება-მეთქი.

— ის რომ მოგეკლა, მქვეს რალა გაასუქებდა?! — გაუკვირდა მანოს.

— როგორ თუ რა გაასუქებდა, იგი სულ ქორბუდაზე ზრუნვას უნდება, თავი საღლა ახსოვს.

— ქორბუდას სიკვდილს ეგ ვერ გადაიტრინა, დარღით მოკვებოდა.

— დაია, ჩვენ, მონადირეებს წესად გვაქვს, რაც არ გვჭირდება, არც უნდა მოგვკათ. ის ძვალტყავა ირემი რაში მჭირდება, როცა ისეთი მსუქანი ქორბუდა იქვე იყოს! მთელი დღე მუხბი არ ჩამიხრია და შენც ხედავ, როგორი სირცხვილი ვჭამე, გაწობილებული დავბრუნდით.

— იცოდე, დაჩი,—თქვა მანამ და თვადებით ცრემლებით აევსო, მაგრამ ძმას თავისი ჯაგრი აწუხებდა და არ შეუშინებია.—როგორც კი იმ ქორბუდას მოკლავ, მოკლავ კი არა, შენმა ნასროლმა ისარმა ოდნავადაც რომ გაკაწროს,—მტელ მანც სულს დაღვეს, ის ძვალტყავა ირემი ქორბუდას დაია.

— გულს მიკეთებ,—თქვა დაჩი,—ვინდა არ ვიწუხო, რომ ვერ მოვიხადირი.

— შენ როგორც გინდა, მაგრამ ჩემი სიტყვა დაიხსომე: არ მოკლა ქორბუდა. თუ არ დაიშლი, ჯერ გამხდარი გამოსადაღმე წუთისოფელს.

— ის მე ვიცო!—გაბრბა დაჩი და მეორე დღეს უთვინა წავიდა.

იარა, იარა, მიადგა იმ ადგილს, სადაც წინა საღამოს ირემები დატოვა და მადე მათი ღამე-განათევი ადგილიც იპოვა. გააჟყვა კვალს, ტყე-ტყე იარა, მინდორ-მინდორ იარა და მალაღ, ცვრიან ბაღახებში იმ ირემებსაც წაადგა, მაგრამ რად გინდა: მტელმ ისევ არ მისცა საშველი,—ვერსაიდან სამიხნე ვერ ჩაიგდო ქორბუდა; საიდანაც მოუარა,—ძვალტყავა იქიდან აეფარა.

სახლში დაიას სული ეღოდა, სანამ ძმა გა-მოჩნდებოდა.

გვიან, გუშინდელზე უფრო დანალღვიანებული დაბრუნდა დაჩი. მისი დანახვით ცას ეწია მანო:

— არ გაგვიკირდეს თუ დღესაც მოსაკვავად არ დაგანება, ძმა.

— ნუ მაშვეივებ,—უთხრა დაჩიმ,—ჩემზე აღბათ ქვეყანა დაპარაკობს, ცუდი მონადირეაო.

— ან ორივე უნდა მოკლა, ან არცერთს არ უნდა ახლო ხელი.

— ჩემი საქმე მე ვიცი!—გაცხარდა დაჩი.— შენ გინდა ძვალტყავა ნადირი ვზოცო და სახელი გაგიტოვო!

და დაჩიმ მეორე დღეს ეშმაკობა იხმარა. მოტებნა ირემები, აცოცდა ხეზე და მარჯვნივაც, მარცხნივაც და წინაც ქვები ვადარსოდა. დამფრთხალი ნადირები იქით წამოვიდნენ, სადაც დაჩი იყო ჩასაფრებული. აბა, ზვიდან როგორ გადაეფარებოდა მტელ ირემი ქორბუდას და დაჩიმ მაშინვე ესროდა.

დაჩის ნასროლი რომ მიზანს არ ასცდებდა, ვინ არ იცის. მშვიდად ჩამოვიდა ხიდან და რას ხედავს: აგერ ძვალტყავა ირემი აგდია, ვახუთქია გული და სისხლი სღის. დაჩიმ თავში ხელი შე-მოიკრა: სამი დღეა ამას ვერივებოდი, მანც მტელს მოხვედრია, დავილუბე, მომეჭრა თავით. მაგრამ ხედავს, სისხლის კვავი ისევ მიდის. გააჟყვა, გააჟყვა და აგერ, ისარგავირი ქორბუდა ირემს არ წააწყდა! გაუკვირდა: რომელსაც ვესროლე, ის უფრო შორს წასულა, და რომელიც ვაკლასე არ გაუკაწრავს, გულიდან სისხლი სღის და უფრო ადრე მომკვდარაო. დაია მართალი გამოდგა.

დაღონდა მონადირე, არ იცის რა ქნას. ამ დროს ხეზე ერთი პატარა ჩიტო შემოაჯდა და ატირდა:

— ძმაო, ვაი, ძმაო!

დაჩიმი ახედა და ჰკითხა:

— შენ რაღა ვატირებს, ეს ქორბული ირემი შენი ძმაც ხომ არ იყო.

— ეგ არა, მე ჩემს ძმას ვუძებ და იმას ვტირო.

— შენ ძმას რაღა დაემართაო?—ჰკითხა დაჩიმი.

— მე ერთ დროს ადამიანი ვიყავი, ძმა დამეკარგა, ვეძებ, ვეძებ, სულ მოვიარე ცა და მიწა, ბოლოს ამგენ ძებნა-ძებნაში ფრთები გამომესხა და ჩიტად ვიქეცი.

— რა საცოდავი ყოფილხარ, შენი ძმა კიდეც რომ ნახო, ვეღარ გიცნობს.—შეებრალა დაჩისი.

— ეჰ, მე ასე მიჩვენია, დავფრინავ და დავეძებ. ძმა მაპოვნიდა და სადაც ის იცხვარებს, იმ ენოში ხეზე ჯდომას ხომ არავინ დამიშლის!

მეტეც არაფერი მიხდა.

— შენ რომ გისმენ, ის მკლე ირემი კიდე უფრო მებრალება,—თქვა დაჩიმი და თავი ჩაპკიდა.

— მონადირეებს უყვართ ნანადირევით თავის გამოჩენა. შინ რომ არ წაიღებდე მაგ ქორბული, ახლავე გავაცოცხლებდი.

— შინ რომ წავილა, ჩემს დაიას რა ვუთხრა, მიჩვენია, ისევე ხეცარიელი დავბრუნდე. ამ მკლე ირემის მოკვლას არ ვაპირებდი, იქნებ ამისთვისაც გეშველა რამე?

— არა,—უთხრა ჩიტმა,—მე მარტო ძმის გაცოცხლება შემიძლია. ჩიტმა ფრთის ქვევიდან ერთი წვეთი აღმასის წყალი გამოიღო ნისკარტით, ჩააწვეთა პირში ქორბულას და მაშინვე ფეხზე წამოაყენა. ქორბულამ დაია მოძებნა, დააგვა თავზე, დაყნოსა და საცოდავმა ძვალტყავა ირემმაც თვალა გაახილა.

დაჩი უკვე სიზმარში ხედავდა გაცოცხლებულ ირემებს, გახანრებული ირემი დაკუნტოშობდნენ.

ნახეთ კახას ნახატები

გიორგი კახასნიძე

ამ კველეზე ამ სურათებს
დნაკვირდით ყურადღებით,
როგორ მოგწონთ ეს პატარა,
ან მოზრდილი სურათები?

ეს ბებოა, კახას ბებო,
ახალ ზღაპარს ყვება ვითომ,
წინ რომ უზის და შვილის,
ის ბიჭია კახა თვითონ.

აგერ ნახეთ, პრელი ფისო
ჩიტებს როგორ უთვალთვალებს!
აქ კი ძია უშიშარი
ფეხს თამამად ადგამს მთვარეს.

ეს კი კახას საყვარელი
მდელოა და ნაკადული...
ყვედაფერი, ყვედაფერი
არის კახას დახატული.

ტყუპები

მიგლა შირსხალავა

ქვეყნად გაჩნდნენ ტყუპები. ერთს ვაი დაარქვეს, მეო-
ზეს—გელა.

როგორც ყველა ტყუპები, ესენიც ლობიოს ლებნებივით
პგავდნენ ერთმანეთს, დედამასხაც კი უჭირდათ მათი ერთ-
მანეთისაგან გარჩევა.

ერთხელ დედას შეეშალა და ვიას გელა დაუძახა და
გელას—გია. მას აქეთ ვიას გელა პქვია, გელას—გია.

ნახატი მოთარ ჩხარბიშვილისა

— თუ მხოლოც ხედა
სამხალე, ძმა,
მარს ზეღუენი—მადე
ქანველექმა.
ველე ხეღე ჰეჭეჩე
— სამხალე ხე ახი—
ხე ჯანხეი ცეხი,
ხელოც ცეხის ზეღე!

ლომეე ხინი
— მარ,
დე იუს მარ!
მხოლოც ახს ღრხი...
დეახე ხორე
მხოლოც ცეხი,
დექვეღე ხორე
ვერღელებს ვეჯეცხი.

მთე ხე ჯეჯე
ჯანს ხეჯეჯეჯე,
მხოლოც—ხე-ხე,—
ხეჯე ჯეჯეჯე
ვეჯე გორ ხეჯეჯე
დეჯე იუს დანხე—
დე მხოლოც ხეჯე
მხოლოც დანხე

დეჯეი ხეჯე
ვეჯე სამეჯეჯე...
ვეჯეჯე, ეჯელო,
დეჯეჯე ხელო
ვეჯეჯე მხოლოც
მხოლოც ხეჯეჯე.
ვეჯე ჰეჯეჯე,
ეჯელო ხეჯე დანხე
— ახ, ახს ვეჯე
აქ ხეჯე ჰეჯე...
— კანხელოც მხოლოც
ვეჯე ჯეჯე ჰეჯეჯე.

გეგეი ცხეი

ნახე მთე

ნახე მთე ღრხი,
დეჯე ახს ხეჯე ხეჯე,
დეჯე ხეჯე
ხეჯე ვეჯეჯე მარ.

მეჯე
— ვეჯეჯე ხეჯეჯე
მარს ჰეჯეჯე ეჯეი,
ეჯეი კი ეჯე ვეჯეჯე
ჯანხეი ცეხი დანხე.

ვეჯეჯეჯე ვეჯე
სეჯეჯე ვეჯეჯე
ოჯეჯე დე ჰეჯე,
დეჯე დე დეჯე
თხოჯე, ჰეჯეჯე,
ქეჯეჯე დე ახსე...
ეჯე სეჯეი ეჯე მხოლოც
ხეჯეჯე ხეჯეჯე.

ნახე ნახე მთე

ვეჯეჯე
— ხეჯეჯე დანხე!
— ეჯეჯე!
ლოც ჰეჯეჯე,
დეჯეჯე ეჯე
მხოლოც ახს,
ნახე ხეჯე დანხე.

ქეჯეჯეჯე ეჯე
მხოლოც ვეჯეჯე
ხეჯე მხოლოც მარს—
ხეჯე მარს ვეჯეჯე!

ვეჯეჯე ახს ეჯე მხოლოც,
ვეჯეჯე ვეჯეჯე,
დეჯეჯე ეჯე
ნახეჯე ხეჯე ჰეჯეჯე.

სასალო და კოდი

აიორაი პაპააშვილი

გიამ, თემურიმ და გურანმა ზამთრის არღდეგებზე ისევ შიო პაპასთან მოინდომეს წასვლა და მშობლებმააც აღარ დაუშალეს.

სოფელში შიო პაპას თმა-წვერზე უფრო თეთრი თოვლი იღო. ყველაფერი თეთრად გადაბენტილიყო.

— კარგ ღროს მომიხვედით, ჩემო ვაჟაკებო,— თქვა შიო პაპამ,— ხვალ სანადიროდ უნდა წავიდეს და თან წაგიყვანთ.

— სანადიროდ მივდივართ, ვაშა!— შესძახეს ბიჭებმა.

— შენ ხომ არ გაგიქვდი, კაცო?!— ჩაერია ბებია,— ეს ბაღებში რომ გამოვიყო, რაღა პასუხი უნდა გავცე ამათ მშობლებს?!

— არ გაცივდებიან,— უღუვაშებში ჩაიციანა შიო პაპამ,— დახე, როგორ თბილად აცვიათ, თემურისოდენა. რომ ვიყავი, ბატონიანთა ვმოჯამაგირეობდი და ყინვა-ყიამეთში ტყესა და ღრეში დავდიოდი; ძალიან რომ შემცივდებოდა, საცალოში ჩავეჭრებოდი-ხოლომე და ისე ვუღვქი ღორებს.

— საცალო რა არის, პაპავ?— იკითხა გურამმა.

— საცალო არ იცი, ბიჭო? ბაწრისაა.— თქვა გიამ,— ბაწრის ტომარაა.

— თუ ბაწრის ტომარაა, საცალო რატომ ჰქვია?— ჩაერია თემური.

— მოიცათ, შვილო!— დაამშვიდა შიო პაპამ.— საცალოცა და ხურჯინიც ბაწრით იქსოვება. ორივე ქრელია. განსხვავება ის არის, რომ ხურჯინს ორი თვალი აქვს და მხარზე გადასაკიდებელია. საცალოს კი ცალი თვალი აქვს და საცალოსაც იმიტომ ვეძახით. საცალოს მართლაც ტომარასავითა ვხმარობდით. სულადით ვავსებდით და ურემზე ვუღვებდით.

— სულადი რაღაა?— იკითხა გურამმა.

— ქერსა, ხორბალსა თუ სიმინდს— ყველაფერს სულადს ვეძახით, რითაც კი აღამიანი საზრდოობს. ბებია ისეთი საცალოების მოქსოვა იცოდა, თითოში სამი-ოთხი კოდი სულადი ჩადიოდა. ახლა აღარა ქსოვენ თორემ...

— კოდში რამდენი ჩაღის, პაპავ?—დაინტერესდა თემური, —მე ვერ დავძრავ?

— კოდი სხვადასხვა კუთხეში მეტ-ნაკლებია, შეილო, —თქვა შიო პაპამ, —მაგრამ ჩვენებურ კოდში ათი ლიტრა ჩაღის. ათ ლიტრას შენ როგორ მოვრგევი?!

— ათ ლიტრას! — გაიკვირვა თემურმა; — ათ ლიტრას ხომ გიაც დასძრავს.

— შენ ის ლიტრა ხომ არ გგონია, წყალსა და ღვინოს რომ წყავვენ?

— მაშ რა, ერთი ლიტრა ერთ კილოგრამს იწონის. ჩვენ უკვე გვასწავლეს სკოლაში.

— ჰი-ჰი-ჰი-ჰი! — ჩაიცინა შიო პაპამ, — ხორბლისა და სიმინდის ასაწყავი ლიტრა სხვანაირია, შეილო. ის ან ხისაა და ან კიდევ რკინისა. განიერი პირი აქვს და ქვაბივით არის. ჩვენს მარანში არ გინახავს?

— ჰო, ჰო, ვიცი. — გაახსენდა თემურს.

— ჰოდა, სულადის ასაწყავი ლიტრა ის არის. ხუთი კილოგრამი ჩაღის შიგა. კოდში კი ათი ლიტრა ეტევა. რამდენი კილოგრამი ჩადენილა კოდში?

თემური და გია დაეჭირდნენ. მერე ორივემ გურაშს შეშხედეს. გურაშმა კი მაშინვე წამოიძახა:

— ორმოცდაათი კილოგრამი!

— აი, ყოჩაღ! — გაუხარდა შიო პაპას, — ასეა, შეილო, კოდში ორმოცდაათი კილოგრამი ჩაღის, მაგრამ, აკი წედანაც გითხარით, სხვადასხვა კუთხეში დიდ-მატარა კოლია. საშუალო კი ათლიტრაინია. ჩვენს მამა-პაპას ასე უანგარიშით და ჩვენც ასე უნდა ვიანგარიშოთ.

მუხლებზე დაიღო და ფალასით მტერის გაღაცლა დაუწყო. ბიჭები მუხლებთან ჩაუცუცქდნენ და ხელეებში შეაჩერდნენ. ხან თოფს უყურებდნენ, ხან — პაპის მოლიმარ თვალებს.

შიო პაპამ კედლიდან თოფი ჩამოიღო,

ნახატი მთარ ჩხარბიშვილისა

აპაყი გუბა

ლ. პლატონი

გზისპირას იდგა დიდი გუბე. გუბეში ჩანდა მზე და გაზაფხულის თეთრი, მსუბუქი ღრუბლები.

გუბეს ძალიან დიდი წარმოდგენა ჰქონდა თავის თავზე.

— ერთი ამას უყურე, პირდაპირ ჩემსკენ არ მოდის!—ბუტბუტებდა ის სატვირთო მანქანის

ჰქონდა რა, შუა გზაზე იწვა ნებივრად და ფიქრობდა: ნეტა რას დაფუსფუსებენ, საქმე შემოლევიათ...

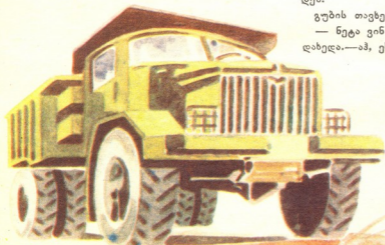
მთელი დღე წვიმა, გუბე აღიდდა და უფრო გამედილურდა.

როცა გამოიღარა და მზემ ისევ გამოანათა, გუბე მთლად გათავებდა:

— ახლაც ამოეფარე ღრუბლებს!—დაუყვირა მზეს,—შენი სხივებით თავი მომაბეზრე! არ მიყვარს, როცა ძალიან ცხელია! მინდა სულ წვიმდეს.

გუბის თავებობა მზეს ძალიან გაუკვირდა.

— ნეტა ვინ არის?!—გაიფიქრა მზემ და მიწას დახედა.—აჰ, ეს შენა ხარ, ტალახიანო გუბე!—

დანახვან და სიბრაზით მძლოლს ტალახს შეახამდა ხოლმე.

ფეხით მოსიარულენი დასვრას ერიდებოდნენ და გუბეს გვერდს უვლიდნენ. გუბე კი ფიქრობდა, აღამიანები იმიტომ მექცევიან ასე მოწიწებით, ჩემი ფასი იცაიანო.

გაზაფხული იყო და კოლმეურნეებს ერთი ფუსფუსი ჰქონდათ, თესვისათვის ემზადებოდნენ. ჩიტები თბილი ქვეყნებიდან მშობლიურ მხარეს დაბრუნებოდნენ და ბუდეების გაკეთებას ემუშაებოდნენ. ყველა შრომობდა, გუბეს კი საქმე არა

გაელიმა მზეს.—ახლაც დაგანახებ, რა ემართებათ შენისთანა ყოყლოჩინებს.

და მზემ ისე დააცხუნა, ყველაფერი სიციხით იწვოდა, თითქოს დედამიწას ცეცხლი წაეკიდაო. ნელ-ნელა სულ მთლად აორთქლდა შენი ყოყლოჩინა გუბე.

თარგმანი მარია ჭავჭავაძისა

robotron

გთავაზობთ გერმანიის დემოკრატიული რესპუბლიკის
ქალაქ ღრეზდენის რობოტრონის ქარხნის საბავშვო
ბაღის აღსაზრდელთა ნამუშევრებს.

პასაჟი მძალად

დღეებს დარით მოაქვთ თავი,
ხეებს—მწვანე სამოსითა;
მიწის მკერდზე ყვავილების
ჭრელი ჯარი ამოზვირთდა;
ჰე, ბავშვებო, ჩვენ გვეძახის
ტყე, მინდორი, წყარო წმინდა!

მზე მუშაობს, ისვენებენ
ლუმელები და ბუხრები;
ფუსფუსებენ, ზუზუნებენ,
ამზადებენ თავლს ფუტკრები;
ჩიტუნებმა სიმღერები
გვიძღვენს, როგორც საჩუქრები.

ნახატები ნოდარ გამრინდავილისა

როგორ გაჩნდა წაბლის ხე

ინგილოური ზღაპარი
მოსა რუსთაველისი

ძალიან, ძალიან დიდი ხნის წინათ ქვეყნად მხოლოდ ეკლიანი ხეები ხარობდნენ, სხვა ხის ჭაბანებაც არ იყო.

ერთხელ ხეთა ხელმწიფეს ამბავი მოუტანეს, ტყის პირას, ამა და ამ ადგილზე, ისეთი ხე ამოსულა არც ეკლები აქვს და ჩვენიც არაფერი სცხიანო.

განრიხნდა ხეთა ხელმწიფე და მისი მოსპობა ბრძანა.

ამ ამბავს ზღარბმა მოჰკრა ყური. შეეცოდა პატარა უეკლო ნერგი, წავიდა, გაიძრო თავისი ეკლიანი ქურჭი და თავზე ჩამოახურა. ეკლიანი ხეები გაფაციცებით ეძებდნენ ნერგს, ნახეს კიდევც, მაგრამ პაწაწა ნერგი ეკლებით იყო დაფარული და ეგონათ, ჩვენიანიაო. გავიდა ხანი. ხე წამოიზარდა და ღრმად გაიდგა ფესვები. მერე წაყოფიც მოისხა და მასაც ეკლიანი ქურჭი ჩააცვა.

ახე გაჩნდა ქვეყნად წაბლის ხე.

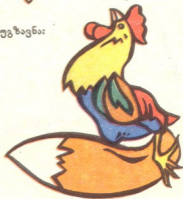

ქ. გოგიაშვილი

კურაქამ სოფელში დეილაშვილს ასეთი ეშმაკური ბარათი გაუგზავნა:

ომეჩ ილალ!
არ აიგრაკ მორ ადლუხფაზაგ.
ელამ ლავრმაჩ ეზბეგედარა.
ენცოკიმად აიბებ.
იშეყტ ეზოკოს თედივაწ.
ინეშ აჭარდუკ

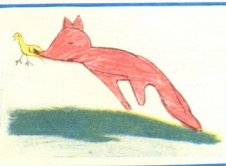
ლალიმ ბარათს ვერც თავი გაუგო და ვერც ბოლო.
დაეხმარეთ ლალის ბარათის წაკითხვაში.

მოსერხეხული პანო

მზის ამოსვლა—ნახატი შედეა ბურჯანაძისა, 7 წ. ახმეტა.
 ნატურმოტი—ნახატი ლევან უორდანიასი, 6 წ. თბილისი.
 ქურღბაცაცა შედეა—ნახატი მანანა ხაგინაშვილისა, 6 წ. თბილისი.
 ვაკვირთული ხეებია—ნახატი დათო კაპანაძისა, 7 წ. ზესტაფონი.
 მზიანი დღე—ნახატი შაია ქაჯაიასი, 5 წ. თბილისი.
 ყვავილოები—ნახატი ლელა ჩაგელიშვილისა, 7 წ. თბილისი.
 ქამალი—ნახატი სერგო დათუაშვილისა, 8 წ. თბილისი.